

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4CdoR/13/2025
Identifikačné číslo spisu:	7221206711
Dátum vydania rozhodnutia:	29.10.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Nora Halmová
Funkcia:	súdca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:7221206711.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci starostlivosti súdu o maloleté dieťa T. P., narodenú XX. U. XXXX, zastúpenej kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Košice, Staničné námestie č. 9, dieťa rodičov: matky T. H. P., narodenej XX. C. XXXX, W., V. XXXX/XX, právne zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Peter Rybár, s. r. o., Kuzmányho 29, 040 01 Košice, IČO: 47 234 466 a otca Y. P., narodeného X. H. XXXX, Š. T., Ž. XX, právne zastúpený advokátkou JUDr. Ľudmilou Serra, Košice, Nerudova 6, v konaní o návrhu rodičov na zmenu úpravy styku a návrhu matky na zvýšenie výživného na maloleté dieťa, vedenej na Mestskom súde Košice pod sp. zn. K2-17P/120/2021, o dovolaní matky proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 31. marca 2025 sp. zn. 15CoP/99/2024, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žiadnemu z účastníkov n e p r i z n á v a nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice II, v súčasnosti Mestský súd Košice (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 3. októbra 2022, č. k. 17P/120/2021-336 rozhodol tak, že návrh otca a matky na zmenu úpravy styku zamietol (I.), návrh matky na zvýšenie výživného zamietol (II.), zmenil rozsudok Okresného súdu Košice II sp. zn. 14P/56/2020-440 z 11. mája 2021 v časti styku tak, že otec je oprávnený v určenom čase dieťa od matky prevziať a povinný v určenom čase matke dieťa odovzdať v mieste jej bydliska, ktoré je miestom obvyklého pobytu maloletého dieťaťa (III.) a pokiaľ sa styk otca s dieťaťom neuskutoční z dôvodu choroby maloletej, matka je povinná umožniť styk otcovi v náhradnom termíne v rovnakom rozsahu v najbližšom termíne po uzdravení maloletej (IV.). Svoje rozhodnutie právne odôvodnil ustanoveniami § 1, § 2 ods. 1, § 111 písm. b), § 121 zákona č. 161/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CMP“), § 217 ods. 1 prvá veta zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), § 62, § 75, § 76 ods. 1 a § 77 ods. 1 zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine (ďalej len „ZoR“) a vecne tým, že návrhy oboch rodičov na zmenu rozhodnutia o úprave styku neboli dôvodné. O úprave styku súd rozhodoval právoplatným rozhodnutím 15. mája 2021. Otec podal návrh na rozšírenie styku po uplynutí necelých 4 mesiacov 6. septembra 2021. Z

obsahu návrhu, ako aj jeho výpovede bolo zrejmé, že dôvodom podania návrhu bola skutočnosť, že jeho styk s maloletou sa riadne nere realizoval. Z uvedeného dôvodu podal na súde prvej inštancie v ten istý deň i návrh na výkon rozhodnutia. Styk sa nere realizoval z dôvodu choroby dieťaťa, a taktiež z dôvodu účelovej zmeny trvalého bydliska matky počas leta 2021. Súd prvej inštancie uviedol, že z pripojeného spisu so sp. zn. 14P/56/2020 bolo zistené, že širšej úpravy styku s maloletou s prenocom sa domáhal už v tomto konaní. Po uzavretí rodičovskej dohody sa na pojednávaní 11. mája 2021 vyjadril, že dohoda v časti úpravy styku bola v záujme dieťaťa. Bolo potrebné, aby maloletá rozvíjala svoj vzťah s ním, aby spoznávala jeho domácnosť a ich kontakt sa prehlboval. V tomto konaní taktiež potvrdil naviazanosť maloletej na matku. Maloletá u otca doposiaľ neprenocovala. V pohovore pred kolíznym opatrovníkom sa vyjadrila, že by jej bolo za matkou smutno. Súd prvej inštancie uviedol, že od posledného rozhodnutia neuplynula dostatočne dlhá doba odôvodňujúca rozšírenie styku otca s maloletou, a to s prihliadnutím na skutočnosť, že jeho styk s maloletou sa riadne nere realizoval. Nebolo možné hovoriť o dostatočnom prehlbení kontaktu otca s maloletou, ktorý by odôvodňoval rozhodnutie o rozšírení styku. Uvedené vyplývalo aj z vyjadrenia maloletej, ktorá sa k ockovi teší, ale iba trochu. Bol zrejмый čiastočný posun oproti jej vyjadreniu z 26. novembra 2021, kedy sa s otcom chcela stretávať iba v utorok a v prípade návštevy starej matky z otcovej strany. Súd prvej inštancie uviedol, že pre úvahy o rozširovaní styku i s prenocom bola nevyhnutná jeho pravidelná realizácia. Problémy v komunikácii rodičov pri realizácii styku neboli dôvodom pre rozhodnutie o jeho rozšírení. Súd prvej inštancie návrh otca na rozšírenie styku zamietol. Rovnako zamietol návrh matky na zúženie styku. V konaní nemal preukázanú existenciu skutočností odôvodňujúcich zúženie styku. Z aktuálneho vyjadrenia dieťaťa nevyplývali okolnosti uvádzané matkou o strachu z otca či odmietaní styku s ním. Súd prvej inštancie uviedol, že matka na jednej strane požadovala zúženie styku a spochybňuje schopnosť otca zabezpečovať maloletej riadnu starostlivosť, na druhej strane však počas letných prázdnin v čase, keď si nemohla vziať dovolenku, umožnila otcovi zabezpečovať maloletej starostlivosť počas celého dňa. Z vyjadrenia dieťaťa, ako aj predložených fotografií či videozáznamov bolo zrejmé, že vzťah maloletej s otcom bol dobrý. V konaní neboli preukázané žiadne skutočnosti brániace styku otca s maloletou. Vyjadrenia rodičov sú protichodné a pokiaľ mali rodičia vzájomné výhrady a rozdielne predstavy o zabezpečovaní starostlivosti maloletej, dané bolo možné zosúladiť dostatočnou vzájomnou komunikáciou. V konaní súd prvej inštancie v prvom rade prihliadal na najlepší záujem maloletého dieťaťa a apeloval na rodičov, že si musia uvedomiť, že aj keď spolu nežijú, rodičovské práva a povinnosti majú obaja. S prihliadnutím na práva rodiča, ktorému dieťa nebolo zverené do osobnej starostlivosti a dieťaťa, ako aj z dôvodu potreby predchádzať vzniku konfliktných situácií z dôvodu nere realizácie styku vzhľadom na častú chorobnosť dieťaťa súd prvej inštancie považoval za potrebné uložiť matke povinnosť umožniť styk otcovi v náhradnom termíne pokiaľ sa jeho styk s dieťaťom neuskutoční z dôvodu choroby maloletej v rovnakom rozsahu v najbližšom termíne po uzdravení maloletej. Z rovnakých dôvodov so zámerom eliminovať vznik nedorozumení a konfliktných situácií a predchádzať účelovým zmenám bydliska súd prvej inštancie zmenil rozhodnutie súdu v časti styku s tým, že otec bol oprávnený v určenom čase dieťa od matky prevziať v mieste jej bydliska, ktoré je miestom obvyklého pobytu maloletého dieťaťa. Návrh matky na zvýšenie výživného súd vyhodnotil ako nedôvodný. Výživné zo strany otca na maloletú bolo naposledy upravené rozsudkom právoplatným 15. mája 2021. Matka žiadala zvýšiť výživné otca počnúc od 1. januára 2022, t. j. po uplynutí 7 mesiacov. Súd prvej inštancie konštatoval, že na strane rodičov podstatná zmena pomerov nenastala. Pomer sa zmenil na strane dieťaťa v súvislosti s nástupom na povinnú školskú dochádzku. Vzhľadom však na dobu, ktorá od poslednej úpravy výživného uplynula, nebolo možné konštatovať, že ide o takú zásadnú zmenu pomerov, ktorá odôvodňovala zmenu právoplatného a vykonateľného rozhodnutia súdu o výživnom. V čase poslednej úpravy výživného maloletá mala takmer 6 rokov a bolo zrejmé, že v blízkej dobe nastúpi na povinnú školskú dochádzku, nakoľko výživné bolo súdnym rozhodnutím upravené na určitú dobu, ktorá bola v zmysle rozhodovacej praxe súdov spravidla 3 roky s prihliadnutím na osobitosti prípadu. Uvedená skutočnosť teda bola pri určení výživného čiastočne zohľadnená. Otec sa tiež na úhrade výdavkov spojených s nástupom maloletej do školy podieľal úhradou sumy 75 eur, zakúpením školských potrieb podľa zoznamu školy, ako aj zakúpením školskej tašky, peračníku, teplákového súpravy do školy, čo matka potvrdila. Výdavky spojené so zdravotným stavom maloletej a diétnym stravovaním boli zohľadňované v čase poslednej úpravy výživného. Súd prvej inštancie uviedol, že výživné bolo podľa názoru súdu určené v dostatočnej výške, nakoľko presahuje 30 % príjmu otca,

ktorý sa aktuálne nezmenil. Výdavky otca s bývaním prevyšujú polovicu jeho príjmu. Otec zabezpečoval potreby maloletej v čase realizácie styku. Zároveň súd prvej inštancie konštatoval zvýšenie príjmu na strane matky, ktorá navyše dobu 2 mesiacov dosahovala príjem od dvoch zamestnávateľov prevyšujúci 2 600 eur. S poukazom na uvedené skutočnosti súd návrh matky na zvýšenie výživného vyhodnotil ako nedôvodný a tento zamietol.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“ alebo „krajský súd“), na základe odvolania matky rozsudkom z 8. augusta 2023 č. k. 15CoP/15/2023-396 zmenil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. tak, že otec bol oprávnený stretávať sa s maloletou T. každý párný týždeň kalendárneho roka v utorok od 15.00 hod. do 18.00 hod. a v sobotu od 9.00 hod. do nedele do 19.00 hod., každý nepárny týždeň kalendárneho roka v utorok a vo štvrtok od 15.00 hod. do 18.00 hod., počas letných prázdnin od 1. júla od 9.00 hod. do 15. júla do 19.00 hod. a od 1. augusta od 9.00 hod. do 15. augusta do 19.00 hod., počas vianočných prázdnin v párnom kalendárnom roku od 23. decembra od 9.00 hod. do 26. decembra do 9.00 hod. a od 2. januára od 9.00 hod. do 6. januára do 19.00 hod., v nepárnom kalendárnom roku od 26. decembra od 9.00 hod. do 2. januára do 19.00 hod., počas jarných prázdnin každý nepárny rok od pondelka od 9.00 hod. do nedele do 15.00 hod., počas veľkonočných sviatkov každý kalendárny rok od piatka od 9.00 hod. do soboty do 18.00 hod. (I.), potvrdil rozsudok vo výrokoch II., III. a IV. (II.) a žiaden z účastníkov nemal nárok na náhradu trov celého konania (III.).

3. Proti rozhodnutiu krajského súdu podala matka dovolanie, na základe ktorého najvyšší súd rozsudok krajského súdu z 8. augusta 2023 č. k. 15CoP/15/2023-396 vo výroku I., ktorým zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že otec bol oprávnený stretávať sa s maloletou T. každý párný týždeň kalendárneho roka v utorok od 15.00 hod. do 18.00 hod. a v sobotu od 9.00 hod. do nedele do 19.00 hod., každý nepárny týždeň kalendárneho roka v utorok a vo štvrtok od 15.00 hod. do 18.00 hod., počas letných prázdnin od 1. júla od 9.00 hod. do 15. júla do 19.00 hod. a od 1. augusta od 9.00 hod. do 15. augusta do 19.00 hod., počas vianočných prázdnin v párnom kalendárnom roku od 23. decembra od 9.00 hod. do 26. decembra do 9.00 hod. a od 2. januára od 9.00 hod. do 6. januára do 19.00 hod., v nepárnom kalendárnom roku od 26. decembra od 9.00 hod. do 2. januára do 19.00 hod., počas jarných prázdnin každý nepárny rok od pondelka od 9.00 hod. do nedele do 15.00 hod., počas veľkonočných sviatkov každý kalendárny rok od piatka od 9.00 hod. do soboty do 18.00 hod. zrušil a vec mu v zrušenej časti vrátil na ďalšie konanie (I.) a výroku II., ktorým potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch II., III. a IV. a vo výroku III. rozsudku krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (II.).

4. Krajský súd, v poradí druhým rozsudkom z 31. marca 2025 sp. zn. 15CoP/99/2024 zmenil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. tak, že otec bol oprávnený stretávať sa s maloletou T. každý párný týždeň kalendárneho roka v sobotu od 9.00 hod. do nedele do 19.00 hod., každý nepárny týždeň kalendárneho roka v utorok a štvrtok od 14.00 hod. do 18.00 hod., počas letných prázdnin od 1. júla od 9.00 hod. do 15. júla do 19.00 hod. a od 1. augusta od 9.00 hod. do 15. augusta do 19.00 hod., počas vianočných prázdnin v párnom kalendárnom roku od 23. decembra od 9.00 hod. do 26. decembra do 9.00 hod. a od 2. januára od 9.00 hod. do 6. januára do 19.00 hod., v nepárnom kalendárnom roku od 26. decembra od 9.00 hod. do 2. januára do 19.00 hod., počas jarných prázdnin každý nepárny rok od pondelka od 9.00 hod. do nedele do 15.00 hod., počas veľkonočných sviatkov každý kalendárny rok od piatka od 09.00 hod. do soboty do 18.00 hod. (I.), potvrdil rozsudok vo výrokoch II., III. (II.), zrušil výrok rozsudku IV. (III.) a žiaden z účastníkov nemal nárok na náhradu trov celého konania (IV.). Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že preskúmaním napadnutého rozsudku, ako aj konania, ktoré mu predchádzalo dospel k záveru, že súd prvej inštancie v prejednávanej veci porušil svojim rozhodnutím právo účastníkov na spravodlivý proces, pretože v hodnotení skutkových zistení absentovala relevantná skutočnosť pri vyhodnotení úpravy rodičovských práv a povinností na strane otca. Súd prvej inštancie vôbec nebral do úvahy právo otca ako rodiča, ktorému nebolo maloleté dieťa zverené do osobnej starostlivosti s poukazom na ustanovenie § 62 ods. 5 a 6 ZoR. Súd prvej inštancie sa vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení napadnutého rozsudku zaoberal v prevažnej miere argumentáciou matky maloletej ohľadom jej zdravotného stavu, s poukazom na školské a mimoškolské povinnosti maloletej. Nezaoberal sa však dôsledne právom otca na realizáciu styku s maloletou. Rozsudok súdu bol v časti výroku I. nepresvedčivý, odôvodnenia rozsudku, rovnako ako aj závery, ku ktorým dospel neboli

racionálne a spravodlivé. Odvolací súd konštatoval, že odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku nebolo dostatočne vyčerpávajúce a nezodpovedá kritériám uvedeným v ustanovení § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd nezistil v tejto veci dôvod, pre ktorý by mal súhlasiť s podstatnou argumentáciou použitou súdom prvej inštancie na podporu ním zvoleného postupu ohľadom styku maloletej s otcom. Právo pre správnosť a objektívnu argumentačnú presvedčivosť súdom prvej inštancie z dôvodov, ktoré tam uviedol, nepostačovalo pre konštatovanie správnosti dôvodov. K matkou namietanému odvolaciemu dôvodu zúženia styku a nevykonaniu navrhovaného dokazovania s poukazom na vyjadrenie kolízneho opatrovníka v správe z 28. septembra 2022, odvolací súd argumentoval tým, že vykonané dôkazy zhodnotil súd prvej inštancie v súlade s tým, čo uviedla maloletá pri jej vyjadreniach pred kolíznym opatrovníkom, pričom samotná maloletá argumentovala, že s ockom chce byť v utorok, prípadne nejaký iný deň a neprespí u neho iba z toho dôvodu, že by jej by bolo smutno za mamkou. V žiadnom prípade vyjadrenie dieťaťa nespochybňuje, že jej vzťah k otcovi je dobrý. K tomuto záveru dospel aj odvolací súd potom čo maloletú osobne dňa 31. marca 2025 vypočul. Z úst maloletej nezaznela jedna negatívna odpoveď na správanie sa otca voči nej. Argumentácia maloletej, že ocko jej nedal dostatočne dlhý toaletný papier nebola dôvod, že je otec zlý. Maloletá nepotvrdila, že by ju otec bil, že by na ňu kričal, či inak ju trápil. To, že nechal otvorené dvere na WC, resp. ju fotil na rôznych miestach, nebolo prejavom týrania. A okrem iného na fotografiách predložených otcom nebolo zjavné, že by maloletá pôsobila nešťastne, skôr naopak, na predložených fotografiách pôsobí maloletá uvoľnene, veselo v spoločnosti sesterníc, ako aj otca. To, že medzi rodičmi existuje vzájomná nevraživosť a konflikty, do ktorých je vťahované veľakrát aj samotné maloleté dieťa ešte neznamená, že by súd prvej inštancie musel nariadiť znalecké dokazovanie z odboru psychológie na to, aby mohol byť realizovaný styk s maloletým dieťaťom. Preto výrok I., ktorým súd prvej inštancie návrh otca na zmenu úpravy styku zamietol, zmenil, a to opätovne po zrušení pôvodného rozsudku odvolacieho súdu uznesením Najvyššieho súdu SR. Styk otca k maloletej opätovne upravil, pričom vzal čiastočne do úvahy frekvenciu krúžkov, ktoré navštevuje maloletá v utorok a štvrtok. Odvolací súd bol presvedčený, že ustanovenie § 43 ods. 1 ZoR, na ktoré poukázala matka maloletej v odvolaní a dovolaní, bolo bezpochyby v konaní súdu tak prvej inštancie, ako aj odvolacieho súdu dodržané. Nároku maloletého dieťaťa bola dostatočne venovaná pozornosť tak po stránke vekovej, ako aj po stránke rozumovej a aj po stránke zdravotnej. V danej veci nemohol predsa súd rozhodovať vyslovene podľa názoru maloletého dieťaťa, tento názor však musí v rámci vyhodnotenia dôkazov brať v úvahu. Odvolací súd po vykonaní výsluchu maloletej a vyjadrení otca, matky, či už písomných alebo ústnych na pojednávaní dospel k záveru, že dieťa bolo ovplyvnené matkou, bolo zakríknuté a svoje vyjadrenia veľmi koriguje ako náhle ide o osobu otca. Sama kolízna opatrovníčka pri realizácii výsluchu maloletej uviedla, že úplne inak sa správa maloletá, keď je s otcom sama, ako keď je prítomná matka. Otcovi prejavovala fyzickú náklonnosť, objímala ho a nechala sa nosiť na rukách. Nebolo to nič, čo by bolo v rozpore so správaním sa dieťaťa a otca. Čo sa týka výroku zamietnutia návrhu na zúženie styku otca s maloletou považoval odvolací súd za správny a preto návrhu otca vyhovel a styk opätovne upravil. K návrhu matky na zúženie styku otca s maloletou, odvolací súd dal do pozornosti, že v tomto konaní nemožno vziať do úvahy rozhodnutie Okresného súdu Košice II. č. k. 25C/87/2020-31 z 27. novembra 2020, ktorým súd uložil otcovi zákaz vstupovať do bytu č. 12 nachádzajúceho sa v W.Š. na ul. V. XX, vchod XX na 6. poschodí, ako aj na pozemok nachádzajúci sa v kat. úz. W., zastavaná plocha a nádvorie. Ide o vzťah otca a matky, nie otca k maloletej. Odvolací súd dospel k záveru, že otec uvedený zákaz neporušoval. Ak teda súd videl potrebu zmeniť miesto preberania a odovzdania maloletej s otcom, matka bola toho názoru, že tieto skutočnosti bolo potrebné zohľadniť s poukazom na rozhodnutie Okresného súdu Košice II. z 27. novembra 2020. Odvolací súd zdôraznil, že výrokom III. súd prvej inštancie zmenil rozsudok Okresného súdu Košice II. č. k. 14P/56/2020-440 z 11. mája 2021 v časti styku tak, že otec bol oprávnený v určenom čase dieťa od matky prevziať a povinný v určenom čase matke odovzdať v mieste jej bydliska, ktoré je miestom obvyklého pobytu maloletého dieťaťa. Daným výrokom v žiadnom prípade súd prvej inštancie nerozhodol o tom, že dieťa má otec prevziať v budove, kde má zakázaný vstup, resp. v samotnom byte alebo pred dverami bytu. Teda má odovzdať maloleté dieťa v mieste jej bydliska, ktoré je miestom obvyklého pobytu maloletého dieťaťa, t. j. výrok, ktorým bola matka zaviazaná odovzdať dieťa otcovi v mieste jej bydliska, nie v budove, v ktorej je byt, do ktorého má otec zakázaný vstup. Z uvedeného znenia výroku III. napadnutého rozsudku dospel odvolací súd k záveru, že v žiadnom prípade predmetným rozsudkom nebol spochybnený rozsudok zo dňa 27. novembra 2020, ani nebolo v žiadnom

případe porušené právo na ochranu práv matky maloletej predmetným rozsudkom. Odvolací súd uvedený výrok po opätovnom posúdení v celom rozsahu zrušil. Z vykonaného dokazovania aj podľa odvolacieho súdu bezpochyby vyplývalo, že návrhy oboch rodičov na zmenu rozhodnutia o úprave styku sú rozporuplné, nakoľko o úprave styku súd prvej inštancie rozhodol rozhodnutím z 11. mája 2021 a v čase úpravy výkonu rodičovských práv a povinností schválil dohodu rodičov, čo sa týka styku s maloletou vo veľmi obmedzenom rozsahu, čo nepovažoval odvolací súd za správne rozhodnutie.

4.1. Odvolací súd dospel k záveru, že samotným rozhodnutím sa súd prvej inštancie podrobne vyrovnal s návrhom matky na zvýšenie výživného, ako aj argumentov otca ku zvýšeniu nároku matky. Návrh matky na zvýšenie výživného vyhodnotil súd prvej inštancie ako nedôvodný, pretože výživné zo strany otca na maloletú bolo naposledy, upravované rozsudkom z 11. mája 2021. Čo sa týka argumentov matky v odvolaní, že otec si môže nájsť prácu s vyšším príjmom, pričom poukázala na výpis z aplikácie profesia.sk s tým, že sa môže zamestnať ako vodič medzinárodnej kamiónovej dopravy, ako kuriér pre bistro, ako vodič Prešov In car, s. r. o., ako vodič nákladného auta rozvoz kvetov a floristických doplnkov v Bratislave, táto argumentácia zo strany matky aj podľa odvolacieho súdu nebola nedostatočná, nepreukázateľná, nakoľko otec maloletej argumentoval s poukazom na svoj príjem, na výdavky, ako aj na úpravu výšky výživného v čase, keď bol zamestnaný s priemernou mzdou vo výške 490,54 eura v období rokov 2020-2021. Vzhľadom však na dobu, ktorá od poslednej úpravy výživného súdom prvej inštancie uplynula, nebolo možné konštatovať, že na strane rodičov maloletého dieťaťa, došlo k takej podstatnej zmene, ktorú by bolo potrebné riešiť zmenou vyživovacej povinnosti zo strany otca voči maloletému dieťaťu. V súčasnej dobe nebol dôvod na zmenu výživného tak, ako to navrhuje matka. Maloletá bola žiačkou 3. ročníka základnej školy a jej náklady aj s poukazom na infláciu, ktorou matka argumentovala sa nezvýšili v takej miere, aby bolo potrebné zvýšiť výživné na sumu 260 eur vzhľadom k tomu, že maloletá T. navštevovala prvý stupeň základnej školy a jej výdavky sa od poslednej úpravy nezvýšili v takom rozsahu, ako matka argumentovala. Na základe uvedených skutočností preto odvoláciu námietku aj voči výroku IV. považoval odvolací súd za nedôvodnú s poukazom na tú skutočnosť, že súd prvej inštancie sa vo svojom rozhodnutí bezpochyby vysporiadal s výškou výživného, ako aj príjmom zo strany obidvoch rodičov v čase samotného rozhodnutia.

4.2. Čo sa týka odvolania voči výroku III. zo strany matky, pričom obvyklý pobyt maloletej je miesto odovzdania a prijatia dieťaťa na styk s otcom. Obvyklý pobyt dieťaťa určený súdom nepovažovala matka za správny. Ak súd podľa matky videl potrebu zmeny úpravy určenia miesta odovzdania a preberania maloletej, skôr mal pozornosť zamerať na dvojkoľajnosť úpravy rozhodnutia Okresného súdu Košice, teda z 11. mája 2021 a s poukazom na zákaz uložený otcovi rozhodnutím z 27. novembra 2020. Túto námietku považoval odvolací súd za nedôvodnú, pretože súd prvej inštancie vecne správne a zákonne s dôrazom na to, že samotné miesto odovzdania je podľa výroku III. presne definované a otec maloletej bol oprávnený v určenom čase dieťa od matky prevziať a povinný v určenom čase matke odovzdať v mieste jej bydliska, ktoré je miestom obvyklého pobytu maloletého dieťaťa, t. j. v W. na ul. V. XXXX/XX. V žiadnom prípade vo výroku nebolo uvedené, že má otec maloleté dieťa odovzdať, resp. prevziať pred bytom matky maloletého dieťaťa. V tomto prípade opätovne odvolací súd apeloval na obidvoch rodičov a na samotnej dohode, čo sa týka prevzatia a odovzdania dieťaťa od matky maloletého dieťaťa otcovi maloletého dieťaťa.

4.3. Odvolací súd z predloženého súdneho spisu, ako aj ústnych vyjadrení pred odvolacím súdom zistil vážne narušené vzájomné vzťahy medzi rodičmi maloletej s premietnutím konfliktu rodičov vo vzťahu k maloletej tak zo strany otca, ale predovšetkým zo strany matky. Styk otca s maloletou počas dlhšieho časového obdobia v tomto prípade neprebíhal, a to aj napriek existencii rozhodnutia o úprave styku otca s maloletou, nakoľko maloletá v čase určenom na styk s otcom bola zavalená krúžkovou činnosťou. Neobstojí ani argumentácia matky, že sa vyjadřila maloletá, žeby jej bolo smutno za matkou, keby spala u otca. Čo sa týka rozšíreného styku tak ako to navrhoval otec ani súd prvej inštancie k tomuto nepristúpil, nakoľko v plnom rozsahu akceptoval právo maloletého dieťaťa na vyjadrenie sa kontaktu s otcom. Odvolací súd opätovne podrobne preskúmal genézu rodinných vzťahov, ako aj osobnosť matky, otca a maloletého dieťaťa, pričom vychádzal z vyjadrení tak kolízneho opatrovníka, ako aj z vyjadrenia maloletého dieťaťa. Odvolací súd zmenil výrok súdu prvej inštancie, čo sa týka úpravy styku otca s

maloletou, aby do budúcnosti zabezpečil plnohodnotný a fungujúci styk otca nielen na niekoľko hodín počas dňa, tak ako to chcela matka, ale aj na viacej dní, s umožnením pobytu u otca aj cez noc. Odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie nemal pochybnosti o správnosti samotných záverov zo strany kolízneho opatrovníka, ako aj samotných záverov súdu prvej inštancie, čo sa týka neakceptácie znaleckého dokazovania psychológom, ako aj návrhu na zúženie styku maloletej s otcom a zvýšenie výživného na maloletú na návrh matky. Z vyjadrenia kolízneho opatrovníka vyplývalo, že je tu schopnosť oboch rodičov maloletej poskytnúť jej potrebnú starostlivosť, avšak čo sa týka pretrvávajúcej konfliktnej komunikácie, navrhol aj znalecké dokazovanie, čo v danom prípade tak súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd v odvolacom konaní považoval za nedôvodné vzhľadom na vek dieťaťa a jeho súčasné nastavenie pôsobením matky. Úprava styku maloletej s otcom bola nastavená už rozsudkom z 11. mája 2021 a schválená rodičovská dohoda mala fungovať po dohode obidvoch rodičov ohľadom styku maloletej s otcom a odovzdaní dieťaťa zo strany matky otcovi. Odvolací súd zistil také okolnosti, ktoré svedčia o nevhodnosti tohto nastavenia z pohľadu záujmu maloletej vo vzťahu k obidvom rodičom. Odvolací súd preto považoval za vecne správne prijať zmenu rozhodnutia súdu prvej inštancie čo sa týka výroku I., nie ako to bolo formulované v samotnom rozhodnutí, ktoré bolo predmetom odvolacieho konania vydané Okresným súdom Košice II. pod sp. zn. 17P/120/2021-336 z 3. októbra 2022, ale tak ako to odvolací súd rozhodol, a to aj opätovne po zrušení pôvodného rozsudku z 8. augusta 2023. Dôvodná nebola ani odvolacia, či dovolacia námietka ohľadom rastu cien zo strany matky maloletej a uviedol, že nielen rastú náklady na život a bývanie na strane matky, ale aj na strane otca maloletého dieťaťa, čo bolo potrebné akceptovať. Otec si zabezpečil bývanie v W. len preto, aby sa mohol stretávať s maloletou, tým sa aj jemu zvýšili náklady. Odvolací súd vzal v úvahu vyjadrenie kolíznej opatrovníčky, ktorá potvrdila predsedníčke senátu, že maloletá sa správa úplne inak, keď je s otcom sama, ako v prítomnosti matky, keď je na styku s otcom. Podľa názoru odvolacieho súdu uvedenú úlohu súd prvej inštancie dôvodmi v rozsudku naplnil čiastočne, a preto odvolací súd zmenil jeho rozhodnutie vo výroku I.

4.4. Súd prvej inštancie pomenoval v dôvodoch rozhodnutia fakty a skutočnosti, z ktorých vychádzal a na základe ktorých konštatoval súhrnne svoje závery svedčiace v prospech výrokov v rozhodnutí. V nadväznosti na uvedené odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok v časti napadnutého rozsahu ako vecne správny postupom vyplývajúcim z ustanovenia § 387 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 2 ods. 1 CMP vo výrokoch II. a III., okrem výroku I., ktorý zmenil v zmysle § 388 CSP. Odvolací súd nevzhladol dôvod na zmenu rozsudku súdu prvej inštancie čo do výrokov II., III., pretože ani dovolací súd neuviedol právne dôvody, prečo došlo z jeho strany k zrušeniu rozsudku Krajského súdu v Prešove v tejto časti. Odvolací súd zrušil výrok IV. rozsudku súdu prvej inštancie, nakoľko dospel k záveru, že jeho aplikáciou by dochádzalo ešte k väčším problémom v komunikácii rodičov, ktorá je i tak veľmi problémová. Odvolací súd ohľadom samotného zrušenia výrokov II. a III. pôvodne vydaného rozsudku krajského súdu z 8. augusta 2023 nevzhladol ani dôvod dovolania matky podľa § 421 ods. 1 CSP, nakoľko v konaní nebolo potrebné riešiť žiadnu právnu otázku. Pritom procesná situácia aplikácie § 421 ods. 1 CSP má mimoriadny význam práve obsah pojmu „právna otázka“. K uvedenému ustanoveniu však NS SR v zrušujúcom uznesení žiadny právny názor k porušeniu tohto ustanovenia odvolacím súdom neuviedol. Odvolací súd záverom poukázal na uznesenie NS SR 7CdoR/1/2025 (v rozhodnutí krajského súdu je nesprávne uvedené 7CdoR/1/20215, pozn.) z 26. februára 2025, v ktorom vyslovil dovolací súd právny záver, ktorým sú sudy viazané. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle § 52 CMP v spojení s § 58 CMP.

5. Proti druhému rozsudku odvolacieho súdu podala matka (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovala z ustanovenia § 420 písm. f) CSP a uviedla, že rozhodnutiu súdu chýba presvedčivé odôvodnenie a jeho právne závery sú bez relevantného odôvodnenia. Vo veci konajúci súd v absolútnom rozpore s názorom maloletej rozšíril styk otca s maloletou bez akéhokoľvek odôvodnenia. Vo veci konajúci odvolací súd zásadným spôsobom (v poradí druhýkrát) zmenil výrok rozhodnutia I. rozsudku Okresného súdu Košice II z 3. októbra 2022 č. k. 17P/120/2021-336 a poukázala na bod 38., 46., 50., 51. a 52. rozhodnutia odvolacieho súdu. Rozhodnutie odvolacieho súdu podľa názoru matky vykazovalo znaky arbitrárnosti, nepreskúmateľnosti a neodôvodnenosti, neboli v ňom premietnuté individuálnosti prejednávaneho prípadu a bolo v rozpore s výsledkami vykonaného dokazovania (najmä

výsluchom maloletej). Týmto rozhodnutím odvolací súd opätovne zmenil (rozšíril) styk otca s maloletou, pričom otec maloletej sa vzdal podania odvolania voči rozhodnutiu súdu I. stupňa, a teda netrval na rozšírení styku s maloletou. Tento návrh zo strany otca prišiel až po tom, čo odvolací súd svojím v poradí prvým rozhodnutím z 8. augusta 2023 sp. zn. 15CoP/15/2023-396 úpravu styku rozšíril a po rozhodnutí dovolacieho súdu bolo toto rozhodnutie zrušené a vec vrátená na ďalšie konania. Odvolací súd síce vykonal výsluch maloletej, ale tento sa v rozhodnutí dovolacieho súdu neodzrkadlil, práve naopak vo veci konajúci odvolací súd rozhodol v absolútnom rozpore s názorom maloletej a upravil styk otca s maloletou proti vôli samotnej maloletej, ktorá prespávanie u otca odmietala napriek už druhému rozhodnutiu dovolacieho súdu. Toto rozhodnutie bolo svojvoľné, pričom odvolací súd neprihliadol na individuálne potreby maloletého dieťaťa a upravil styk takým spôsobom, ktorý je v rozpore s čl. 5 ZoR. Týmto, v poradí svojím druhým rozhodnutím, odvolací súd absolútne odignoroval názor maloletej, ktorý vyjadrila v rámci výsluchu - a to, že u otca nechce prespávať. Odvolací súd svojím nesprávnym procesným postupom a prijatím rozhodnutia, ktorým rozšíril styk otca s maloletou bez zohľadnenia individuálnych a konkrétnych skutočností znemožnil matke, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Rozhodnutie dovolacieho súdu preto považovala za nesprávne a nesúladné so zákonom, princípom právnej istoty a práva na spravodlivý proces opierajúc sa o platnú právnu úpravu a judikatúru vyšších súdov. Dovolateľka poukázala na závery rozhodnutia Najvyššieho súdu SR so sp. zn. 7CdoR/1/2025 a uviedla, že zo strany dovolacieho súdu neboli rešpektované. Odôvodnenie súdu bolo nepresvedčivé, chýbala mu opora vo vykonanom dokazovaní, svoje závery súd opieral o tvrdenia, ktoré v konaní neuvádzala žiadna zo strán. Odvolací súd nevykonal navrhnuté dokazovanie (nariadenie znalecké dokazovania v odbore psychológie), pričom v odôvodnení rozhodnutia iba stroho uviedol, že to považoval za nedôvodné vzhľadom na vek dieťaťa a jeho súčasné nastavenie pôsobením matky. Odvolací súd svojím rozhodnutím priam odignoroval povinnosť prihliadnuť na názor maloletej rozhodol v rozpore s názorom maloletej, ktorá sa vyjadrila, že u otca prespávať nechce. Vo veci konajúci súd tento názor maloletej nahradil svojím názorom, nekriticky stotožňujúcim sa s názormi otca a týmto rozhodnutím opätovne zasiahol do psychickej stability maloletej. Výrok I. rozsudku dovolacieho súdu bol najväčším pochybením súdu, nakoľko súd toto svoje rozhodnutie napriek výslovnému nesúhlasu s prespávaním maloletej nijakým hodnoverným spôsobom neobjasnil. Rozhodnutie súdu bolo arbitrárne a nepreskúmateľné. V rámci pojednávania konajúceho sa 31. marca 2025 bol vykonaný výsluch maloletej, ktorého sa zúčastnila len predsedníčka senátu (spolu s kolíznou opatrovníčkou), pričom ďalší členovia senátu sa úkonu nezúčastnili, čím došlo k porušeniu ustanovení Civilného sporového poriadku. Kolízná opatrovníčka svoju ponuku sudkyni byť prítomná pri výsluchu odôvodnila tým, že ide o osobu, ktorá je maloletej známa a pozná ju. Maloletá s kolíznou opatrovníčkou strávila iba krátky čas, čo vôbec neznamená, že ju pozná (ide o prekrútené - účelové tvrdenie).

5.1. Vo veci konajúci súd nerešpektoval ustanovenie § 38 ods. 2 Civilného mimosporového poriadku, ktorý jasne ustanovuje, že názor maloletého sa zisťuje bez prítomnosti iných osôb, a to za účelom zistenia pravdivého názoru maloletého dieťaťa. Dlhodobá kolízná opatrovníčka naliehala na maloletú, aby sa s otcom stretla a maloletá sa bojí ďalšieho tlaku z jej strany. Súd žiadnym spôsobom neprihliadol na záujem maloletej, zúčastnené osoby ju tlačili do odpovedí, pričom maloletá mala 9 rokov a bolo zjavné, že osoby prítomné na výsluchu nevedeli primerane veku rozprávať a vytvárali na ňu neprimeraný nátlak, čo predstavovalo závažné porušenie noriem upravujúcich konanie s maloletým dieťaťom. Vo veci konajúci súd nesprístupnil zvukový záznam ani zápisnicu z výsluchu maloletej, pričom len v rámci pojednávania účastníkov konania oboznámil so závermi z tohto výsluchu. K pochybeniu na strane súdu došlo, a to vzhľadom na to, že výsluch maloletej skončil po cca 30 minútach a maloletá sa emocionálne zosypala. Odvolací súd sa nevysporiadal s otázkou prečo otec necháva otvorené dvere na maloletú (keď už má takmer 10 rokov) a prečo jej dával málo toaletného papiera (a to s ohľadom na okolnosti prejednávanej prípadu a osobu otca). Pričom práve zodpovedanie týchto otázok bolo v záujme maloletej. Dovolateľka v rámci svojho dovolania tiež poukázala na uznesenie Ústavného súdu SR z 9. októbra 2014 so sp. zn. II. ÚS 662/2014, na nález Ústavného súdu SR z 2. apríla 2020 so sp. zn. I. ÚS 378/2019 a na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 4. októbra 2023 so sp. zn. 4CdoR/13/2023 a ďalej uviedla, že v prejednávanej prípadu odvolací súd celkom neopodstatnene konštatoval, že dieťa bolo ovplyvnené matkou. Uvedené v konaní nebolo preukázané. Na základe nesprávneho právneho posúdenia potom

odvolací súd celkom nesprávne uprednostnil právo otca na styk s maloletou, a to na úkor názoru a stanoviska maloletej. Otec ešte po rozhodnutí súdu prvej inštancie nemal záujem na zmene styku (vzdal sa práva na podanie odvolania), čím tak súhlasil so zachovaním styku podľa pôvodnej rodičovskej dohody. Napriek tomu odvolací súd už dvakrát rozhodol v prospech otca, ktorý o to evidentne ani nejavil záujem. Kolízna opatrovníčka sa v priebehu pojednávania 31. marca 2025 v rámci svojho prednesu vyjadrila slovami: „Nech sa rodičia pokúsia dohodnúť na postupnej realizácii styku počas víkendov s nejakou krokovou postupnosťou k prespatiu.“ Aj z tohto vyjadrenia vyplýva, že maloletá nebola pripravená na takú razantnú zmenu styku, aká bola premietnutá v rozhodnutí súdu. Rozhodnutie súdu tak nemalo akúkoľvek oporu vo vykonanom dokazovaní, bolo svojvoľné a nesledovalo záujmy maloletej. Práve z oboznámenia predsedníčky senátu z výsluchu maloletej na pojednávaní 31. marca 2025 vyplývalo, že maloletá jej nechcela odpovedať na otázky, odpovedala váhavo a nenašla odpoveď na otázku, prečo nechce prespať. Práve v dôsledku nezodpovedania týchto otázok bolo na mieste vykonanie znaleckého dokazovania z oblasti klinickej psychológie, ktoré zhodne navrhovali účastníci konania, ako aj kolízny opatrovník. Súd sa však celkom iracionálne uspokojil so svojou nevedomosťou, čo je v prejednávanej veci zásadné pochybenie. Vo veci konajúci súd tiež pri posúdení maloletej opakovane používal pojem „nastavenie maloletej“ pričom bližšie ho nešpecifikoval.

5.2. Matka apelovala na neskoré príchody otca, neskoré odovzdávanie maloletej bez toho, aby maloletá mala vypracované domáce úlohy, pričom nasledujúci deň musela ísť do školy. V dôsledku čoho bola v škole unavená. Uvedené vyplývalo aj zo samotného vyjadrenia maloletej, ktoré sa nachádza v súdnom spise. Matka musela upozorňovať otca na základné veci v starostlivosti o maloletú, nerobil si s ňou úlohy, dával jej jesť jedlá, ktoré maloletej nerobia dobre a ak maloletá s otcom odmietla ísť na styk, kričal pred maloletou na matku, čo maloletú desilo a traumatizovalo. Tieto skutočnosti vytvárali potrebu prehodnotenia úpravy styku otca s maloletou smerujúceho k jeho zúženiu, resp. k potrebe skúmania podrobnejšieho stanoviska maloletej k nastaveniu styku s otcom spôsobom, ktorý bude pre ňu psychicky a fyzicky zvládateľný, nebude negatívnym spôsobom zasahovať do jej školských povinností a nebude ohrozovať jej zdravý vývoj. Odvolací súd svoje rozhodnutie založil na nesprávnom právnom posúdení veci a v rozpore so zásadou voľného hodnotenia dôkazov, konal arbitrárne a nenaplnil povinnosť kladenú zákonodarcom - rozhodnúť v najlepšom záujme maloletého dieťaťa. To, že rozhodnutie súdu bolo arbitrárne vyplývalo aj z toho, že odôvodnenie rozhodnutia a skutkové okolnosti, ktoré predstavujú skutkové zistenia sú neuveriteľne krátke (s ohľadom na to, že odvolací súd zmenil celý režim styku, ako aj s ohľadom na celú hĺbku a rozsah sporu). Množstvo zo záverov súdu nebolo ani preukázaných, ani tvrdených.

5.3. Dovolaiteľka poukázala na to, že prokurátor Okresnej prokuratúry Košice II vstúpil do konania vedeného Mestským súdom Košice pod sp. zn. K2-17P/120/2021 (prejednávané konanie) a zároveň konštatoval podozrenie zo spáchania trestnej činnosti podľa § 326 ods. 1 písm. a), písm. b) a písm. c) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestného zákona (ďalej len „Trestný zákon“) a § 326a Trestného zákona, pričom matku upovedomil o tom, že v tejto časti bude ďalej konať trestný úsek Okresnej prokuratúry Košice II. Postup Okresnej prokuratúry Košice II potvrdzoval dôvodnosť uvedených pochybení zo strany odvolacieho súdu. Konanie odvolacieho súdu preto vykazuje vady, ktoré vedú k potrebe zrušenia dovolaním napádaného rozhodnutia.

5.4. Nesprávne právne posúdenie veci matka vidí aj vo výroku rozsudku odvolacieho súdu, ktorým potvrdil rozsudok súdu I. stupňa, čo do výroku II., III. Nesprávne bolo rozhodnutie odvolacieho súdu aj vo výroku, ktorým potvrdil výrok rozsudku súdu I. stupňa, ktorý návrh matky na zvýšenie výživného zamietol. Odvolací súd neprihliadol na nasledujúce pochybenia, ktoré nevykonali súd I. stupňa: nevykonali dostatočné dokazovanie ohľadom príjmov a výdavkov otca a za týmto účelom si nezabezpečil potrebné dôkazy, nerešpektoval prednosť princípu potenciality pred princípom fakticity, nerozhodol v najlepšom záujme maloletej. Odvolací súd sa s návrhom matky na zvýšenie výživného sa zaoberal len v bode 51. rozhodnutia. Uvedené odôvodnenie súdu bolo tak opätovne ničím nepodložené a nedostatočné. Vo veci konajúci súd opätovne bez akéhokoľvek racionálne odôvodnenia tento návrh zamietol z dôvodu, že aj na strane otca dochádzalo k rastu nákladov na život a bývanie. Čo však vo veci konajúci súd opomenul zohľadniť bola práve skutočnosť, že otec maloletej zdieľa spoločnú domácnosť s ďalšou osobou, čo

znamená, že spoločne zdieľajú aj svoje výdavky na chod domácnosti. Okrem uvedeného otec maloletej ani netvrdil a nebránil sa týmto rastom cien a tobôž to ani nepreukázal. Uvedené si vo veci konajúci súd opätovne sám vyabstrahoval bez ohľadu na individuálne okolnosti prejednávaneho prípadu, a to nekriticky v prospech otca. V kontexte s nákladmi na život odvolací súd uviedol, že „otec si zabezpečil bývanie v W. len preto, aby sa mohol stretávať s maloletou.“ V dôsledku čoho sa mu tak mali zvýšiť náklady na život. Nebolo zrejmé odkiaľ vo veci konajúci súd dospel k uvedenému záveru, nakoľko otec maloletej býva v W. viac ako 10 rokov a už aj pred rozvodom v tomto meste býval. Konajúci súd nezohľadnil ani len tú skutočnosť, ktorú otec aspoň tvrdil, že v dôsledku toho, že otec býva v W. sa znížili náklady na cestovné do zamestnania, nakoľko sa podľa jeho vyjadrení prepravuje MHD W.. Okrem nárastu výdavkov bolo potrebné poukázať aj na to, že každoročne rastie aj minimálna a priemerná mzda a odvolací súd mal uprednostniť princíp potenciality pred princípom fakticity. Otec maloletej je zdravý muž v strednom veku, v ktorého schopnostiach je nájst' si zamestnanie, ktoré by bolo ohodnotené tak, aby sa podieľal na výdavkoch na maloletú vo vyššom rozsahu. Bolo preto v záujme maloletej, aby súd prihliadol na potencialitu príjmu otca a nie na jeho reálny príjem. Adekvátne a pre účastníkov konania potrebné stanovisko nezaujal odvolací súd ani k otázke miesta odovzdávania a preberania maloletej otcom. Matka v podanom odvolaní apelovala na potrebu úpravy tak, aby otec nevstupoval do bytového domu kde býva, ako ani na pozemok na ktorom sa nachádza, nakoľko takýto postup je v rozpore s právoplatným rozhodnutím Okresného súdu Košice II sp. zn. 25C/87/2020-31 z 27. novembra 2020. Uvedené nebolo odvolacím súdom riešené spôsobom, ktorý by bol pre strany zrozumiteľný a následne otcom rešpektovaný. Otec opakovane porušoval zákaz vstupu do bytového domu, kde má matka bydlisko a bolo vecou odvolacieho súdu, aby rešpektujúc výroky rozhodnutia Okresného súdu Košice II sp. zn. 25C/87/2020-31 z 27. novembra 2020, upravil výrok rozhodnutia súdu I. stupňa napádaného odvolaním matky v otázke odovzdávania a prevzatia maloletej otcom tak, aby bol pre strany zrozumiteľný a právne vykonateľný.

5.5. K výroku o nároku na náhradu trov konania (IV. výrok dovolaním napádaného rozhodnutia) dovolateľka poukázala na jeho nesprávnosť. Samotné konanie bolo iniciované na podklade návrhu otca. Napriek tomu, že súd I. stupňa jeho návrhu nevyhovel, s rozhodnutím sa stotožnil, nežiadal jeho zmenu v odvolacom konaní a preto jeho postup podaním návrhu necelé 4 mesiace po prvotnej úprave bolo možné považovať za účelový. Namietala nesprávnosť a nezákonnosť výroku o nároku na náhradu trov konania, a to z dôvodu, že odvolací súd o tomto nároku rozhodol nesprávne.

5.6. Navrhla, aby súd odložil vykonateľnosť napádaného rozhodnutia. Maloletá odmietla styk v takom rozsahu, ako ho stanovil odvolací súd, odmietla u otca prespávať a rozšírenie styku ju traumatizuje. Dovolaťka ďalej uviedla, že prvé rozhodnutie odvolacieho súdu bolo právoplatné viac ako jeden rok, pričom k prespaniu maloletej u otca nedošlo ani jediný raz. Práve naopak vzťah maloletej k otcovi sa po rozhodnutí odvolacieho súdu zmenil k horšiemu, nakoľko maloletá prežívala strach z toho, že u otca bude musieť prespať, ktorý sa opätovne po ,v poradí druhým rozhodnutí odvolacieho súdu, vrátil. Navrhla, aby dovolací súd odložil vykonateľnosť dovolaním napádaného rozhodnutia Krajského súdu v Prešove z 31. marca 2025, č. k. 15CoP/99/2024-685 do právoplatného rozhodnutia dovolacieho súdu. Odvolací súd k prejednávanej veci pristupoval mimoriadne povrchno, súd napriek zjavným pochybnostiam, ktoré súd vo svojom oboznámení z výsluchu maloletej konštatoval, rozhodol na tom istom pojednávaní, na ktorom sa konal tento výsluch. Výsluch maloletej si ani nepremyslel, nepreskúmal, nezamyslel sa nad ním, nezvážil potrebu znaleckého dokazovania v odbore klinickej psychológie, ale napriek tomu rozhodol takmer totožne so svojim pôvodným rozhodnutím. Odobral len jeden deň styku v rozsahu 3 hodín. Odôvodnenie rozhodnutia bolo nedostatočné a svojvoľné, a v mnohých veciach totožné s pôvodným rozhodnutím.

5.7. Dovolaťka navrhla, aby dovolací súd zrušil rozsudok krajského súdu v rozsahu I., II. a IV. výroku a vec vrátil na ďalšie konanie, a rozhodol, že matka má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

6. K podanému dovolaniu sa vyjadril aj Úrad práce sociálnych vecí a rodiny, ktorý uviedol, že voči rozhodnutiu odvolacieho súdu nemá žiadne výhrady a považoval ho za vecne správne a zodpovedajúce

najlepšiemu záujmu dieťaťa.

7. K podanému dovolaniu sa vyjadril otec maloletej, ktorý uviedol, že dovolanie matky považuje za nedôvodné. Maloletá má s otcom krásny citový vzťah, chce sa k nemu túliť alebo nosiť sa na jeho rukách. Samotná v byte neurobí krok, na rukách sa chce niesť aj na WC. Nebola pravda, že by otec na maloletú na WC nechával otvorené dvere či na ňu nakukoval, nakoľko na žiadosť maloletej, ktorá povedala: „tu zostaň pri mne“, ostával otec prítomný vonku, za dverami toalety. Keď si raz po malej potrebe odtrhla 2 metre toaletného papiera, otec ju poučil, že takto sa môže upchať odtok a vysvetlil jej, že keďže bol papier viacvrstvový, stačí len 2 až 3 útržky papiera. Toaletný papier bol zavesený na stene vedľa WC a maloletá si ho od otca nemusela pýtať. Matka s prespávaním od začiatku zavádzala a klamala súd, robí z toho neriešiteľný problém. Otec matke pred každým víkendovým stykom uviedol v SMS, aj povedal osobne, že ak bude chcieť prísť maloletá na noc k nej, tak jej to vždy umožní a styk môže pokračovať na druhý deň. Dlhodobu jej vysvetľoval, že nie je povinná ale oprávnená prespávať u otca. Otec opakovane deklaroval ochotu spolupracovať s matkou pri zabezpečovaní výchovy maloletej, obstarávaní jej každodenných potrieb a zdravotnej starostlivosti. Otec ďalej uviedol, že cieľom matky bolo vykresliť ho ako neschopného postarať sa o maloletú, čo bolo v príkrom rozpore s realitou a čo bolo šetrením kolízneho opatrovníka aj náležite preukázané. Otec ďalej uviedol, že matka maloletú často ako bremeno odkladá k svojim rodičom, zo školy na krúžok vodia maloletú jej kamarátky, na prechádzky chodí so súdne trestaným priateľom matky, bez prítomnosti matky. Maloletej zakázala si s otcom robiť domáce úlohy, aby mala pre súd argument, že domov chodí nenaučená. Počas prázdnin, keď školské povinnosti nie sú, styk umožniť úplne odmietla. To, že sa maloletej so stykom v týždni k matke nechce bolo zapríčinené tým, že má potrebu doháňať zmarené víkendové styky. Viackrát sa stalo, že v týždni po krúžku o 17:15 chcela ísť k sesternici do bazéna, kde len cesta tam aj späť trvá 90 minút. Aj keď súd styk v nepárnom týždni v utorok a štvrtok rozšíril od 14:00 do 18:00, začína až po krúžku 17:15 a o 18:00 by maloletá mala byť podľa rozhodnutia súdu už doma, čo bolo nereálne a preto stále meškala, nakoľko 45-minútový styk nebol nepostačujúci. Čo sa týka jedál pre maloletú, otec jej dával ešte len to čo môže, navyše maloletá je v tomto smere uvedomelá, že v školskej jedálni si sama selektuje, čo ešte môže a čo nie. Pri preberaní maloletej matka odmietala otvoriť vchodové dvere, otec musel zvýšiť hlas, aby sa vôbec počuli. Otec si styk s maloletou nemienil vynucovať. Vynucovanie styku nemienil opierať o existenciu súdneho rozhodnutia. Pri podávaní návrhu na úpravu styku s dcérou sa otec snažil zlepšiť a najmä reálne realizovať styk s dcérou. Napriek snahe sa styk s nočným prespávaním nerealizoval v zmysle súdneho rozhodnutia - otec nechcel vynucovať výkon rozhodnutia cestou ukladania pokút a bol ohľaduplný k dcére, jej vývinu, že nechcel dieťa nalomiť alebo poškodiť svojím naliehaním na stretávanie. Podľa otcovho názoru bolo výchovné vedenie matky smerujúce k potláčaniu otcovskej roly a vplyvu nesprávne. Súčasne je zástancom nekonfliktnej a nenásilnej formy výchovy. Podľa názoru otca, dieťa by nemalo nadobudnúť odpor k opačnému pohlaviu len preto, že jej otec si vynucoval stretávanie. Podané dovolanie otec považoval za zbytočné, navonok svedčiace záujmom dieťaťa, avšak bez skutočného poznania stavu medzi rodičmi a maloletou navzájom, a bolo výrazom nepochopenia alebo neochoty pochopiť, že otec aj matka sú v živote maloletého dieťaťa dve najdôležitejšie osoby a snaha matky vytlačiť otca zo života dieťaťa maloletej škodí a ubližuje. Na základe uvedeného otec považoval rozhodnutie odvolacieho súdu, napadnuté dovolaním matky za vecne správne a žiadal, aby dovolací súd dovolanie matky podľa § 447 písm. f) CSP odmietol.

8. Dovolateľka sa vyjadrila k vyjadreniu otca a uviedla, že na podanom dovolaní trvá v celom rozsahu a považuje ho za dôvodné. Vyjadrenie otca bolo založené len na skutkových tvrdeniach, pričom dovolanie matky bolo založené na napádaní rozhodnutia (a tomu predchádzajúcemu procesnému postupu) odvolacieho súdu, ktorým bolo zasiahnuté do práva na spravodlivý proces maloletej, ako i matky a bolo odňaté matke konať pred súdom. Otec odôvodnenie dovolania - tzn. obsah dovolania z hľadiska jeho dôvodnosti nijako nespochybnil ani nevyvrátil. Vyjadrenie otca nebolo vyjadrením k obsahu dovolania matky (ako mimoriadneho opravného prostriedku). Vyjadrenie otca v žiadnej časti neobsahovalo vyjadrenie sa k dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP, na základe ktorého matka napadla rozhodnutie odvolacieho súdu. Ustáľovanie skutkového stavu nebolo vecou odvolacieho súdu, pričom matka v podanom dovolaní sa vyjadrovala len k podstatným okolnostiam, ktoré sa týkali napádaných väd rozhodnutia. Matka k podanému vyjadreniu otca uviedla, že toto bolo založené na nepravdách,

stálom osočovaní matky, a bolo z neho evidentné, že bolo opätovne len pokusom vykresľovať sa ako ideálny otec i v očiach súdu. Napriek pochybeniam odvolacieho súdu pri výsluchu maloletej, z ktorého maloletá vyšla s plačom, sa k týmto otec žiadnym spôsobom nevyjadril, prehliadal ich a odvádzať pozornosť na uvádzanie nepravd a skreslené opisovanie situácií. Po vykonanom výsluchu maloletá povedala matke „mamka aj tak som tam bola zbytočne.“ Maloletá má 10 rokov a odvolací súd absolútne zlyhal pri vykonaní jej výsluchu a absolútne nezohľadnil prezentované názory maloletej. Matka maloleťu riadne pripravuje na styk a núti ju, aby za otcom šla. Od prvého rozhodnutia odvolacieho súdu a následne i v poradí druhého maloletá ešte väčšmi odmietala styk s otcom, nakoľko sa obávala, že ju prinúti prespať, nedonesie ju domov a podobne. Maloletá matke opakovane uviedla, že „ja mu neverím, vieš, že tato stále klame, čo keď ma domov nepustí.“ Ak by bolo pravdou, čo uviedol otec, a to, že má s maloletou krásny citový vzťah, maloletá by sa na adresu otca takýmto spôsobom nevyjadrovala. Maloletá bola pri stretnutiach s otcom vystresovaná, plakala, odmietala otvoriť dvere a podobne. Neverila otcovi, že ju prinesie večer domov, čo bolo samo osebe opakom toho, čo sa snaží prezentovať otec v podanom vyjadrení, ako i v doterajšom priebehu konania. Maloletá si počas manželstva účastníkov konania prežila množstvo stresu a strachu v dôsledku toho, že bola svedkom množstva opakovaných násilných atakov otca na matku. O čom svedčilo aj rozhodnutie súdu, ktorým bol otcovi uložený zákaz priblíženia k matke. Rozšírený styk v zmysle rozhodnutia odvolacieho súdu, ktoré bolo napadnuté dovolaním bolo v rozpore so záujmami maloletej, ktorá sa v rámci svojho výsluchu jednoznačne vyjadrila, že u otca prespávať nechce (a to opakovane). V prejednávanej príhode boli preukázané také skutočnosti, ktoré by naopak odôvodnili zúženie styku otca s maloletou, a to okrem iného aj s ohľadom na jeho správanie v rámci stretnutí s kamarátmi maloletej a ich rodičmi. Otec týchto ľudí slovne napáda a osočuje a to všetko pred očami maloletej, ktorá sa zaňho hanbí a je z toho nešťastná. Matka zotrvala na návrhu obsiahnutom v dovolaní z 3. júla 2025, a to, aby dovolací súd odložil vykonateľnosť dovolaním napadnutého rozhodnutia do právoplatnosti rozhodnutia odvolacieho súdu. To z dôvodu negatívneho vplyvu tohto rozhodnutia na maloleťu, ako aj z dôvodu, že toto rozhodnutie bolo pre maloleťu nevykonateľné, nakoľko nebola schopná s otcom odísť na styk. Pre maloleťu je výkon tohto rozhodnutia stresujúci a má na ňu traumatizujúci vplyv. Uvedené bolo dôležitým aspektom hodným osobitného zreteľa, a to najmä s ohľadom na to, že rozhodnutie nebolo v najlepšom záujme maloletej, bolo v rozpore s jej najlepším záujmom a ponechanie vykonateľnosti napádaného rozhodnutia bude mať na maloleťu s ohľadom na jej vek (10 rokov) negatívne následky.

9. Posúdením návrhu dovolateľky o odklad vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia, Najvyšší súd nezistil dôvody hodné osobitného zreteľa pre vyhovieť návrhu v zmysle ustanovenia § 444 ods. 1 CSP, a preto v súlade s ustálenou praxou tohto súdu o tom nevydal samostatné rozhodnutie. Uvedený procesný postup z ústavnoprávneho hľadiska považuje za udržateľný aj Ústavný súd Slovenskej republiky (m. m. IV. ÚS 158/2022, IV. ÚS 442/2022).

10. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podal v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) účastník konania zastúpený v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorého neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

11. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

12. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom

spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

13. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

14. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP sú zásah súdu do práva na spravodlivý proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestranom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

15. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, bod 26, 5Cdo/57/2019, bod 9, 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

16. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach opakovane uviedol, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (viď 3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo/73/2017). So zreteľom na to pristúpil aj v danom prípade k posúdeniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľky, že procesne nesprávnym postupom súdov bolo zasiahnuté do jej práva na spravodlivý proces.

17. Pokiaľ matka namietala vady zmätočnosti, keď odvolací súd nevzal do úvahy, že otec nenechá maloletú samú na toalete, neskoré príchody otca a neskoré odovzdávanie maloletej či neprihliadnutie na možnosti a schopnosti lepšie sa zamestnať u otca, dovolací súd v prvom rade uvádza, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového (resp. skutočného) stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie - porov. ustanovenie § 442 CSP, v zmysle ktorého dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd síce má

možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, avšak dovolací súd takúto vadu v posudzovanom spore nezistil.

18. Navyše na základe obsahu celého dovolania možno uviesť, že ide zrejme o nespokojnosť dovolateľky s výsledkom rozhodnutí súdov nižšej inštancie, keď z obsahu dovolacích námietok matky (zastúpenej kvalifikovaným právnym zástupcom) vymedzených vo vzťahu k nepreskúmateľnosti, neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu je nanajvýš zřejmé, že v časti ňou vymedzeného dovolacieho dôvodu, de facto spochybňuje nesprávne hodnotenie dôkazov, nesprávne zistený skutkový stav a nesprávne právne posúdenie veci.

19. Dovolaťka namietala, že súd upravil styk otca s maloletou proti vôli maloletej, nezobral do úvahy záujem maloletej a rozšíril styk otca s maloletou bez zohľadnenia individuálnych a špecifických skutočností. K uvedenému najvyšší súd uvádza, že s danými námietkami sa odvolací súd vysporiadal v bode 33. a okrem iného uviedol, že „V danej veci nemôže predseda súd rozhodovať vyslovene podľa názoru maloletého dieťaťa, tento názor však musí v rámci vyhodnotenia dôkazov brať v úvahu. Odvolací súd preto zdôrazňuje, že je na obidvoch rodičoch, aby toto právo maloletého dieťaťa samostatne a slobodne vyjadril svoj názor vo všetkých veciach, ktoré sa ho týkajú, aj mohlo realizovať. Pokiaľ rodičia maloletej budú ovplyvňovať jej názor a negatívne hodnotiť správanie sa toho druhého rodiča, nebude vyjadrené právo maloletého dieťaťa samostatne a slobodne v predmetnej veci. Odvolací súd po vykonaní výsluchu maloletej T. a vyjadrení otca, matky, či už písomných alebo ústnych na pojednávaní dospel k záveru, že dieťa je ovplyvnené matkou, je zakríknuté a svoje vyjadrenia veľmi koriguje ako náhle ide o osobu otca. Sama kolízna opatrovníčka pri realizácii výsluchu maloletej uviedla, že úplne inak sa správa maloletá, keď je s otcom sama, ako keď je prítomná matka. Otcovi prejavuje fyzickú náklonnosť, objíma ho a nechá sa nosiť na rukách. Nie je to nič, čo by bolo v rozpore so správaním sa dieťaťa a otca. Nie každý názor dieťaťa však možno považovať za rozhodný a smerodajný. Je preto úlohou súdu ho v každom jednotlivom prípade vyhodnotiť, prihliadnuť na vek, rozumovú a psychickú vyspelosť dieťaťa, jeho komunikačné schopnosti a zobrať do úvahy aj konkrétnu situáciu dieťaťa (napr. či jeho názor nie je ovplyvňovaný pôsobením a vplyvom niektorého z rodičov). Práve možnosť ovplyvňovania názoru dieťaťa rodičom, narušenie lojality je veľmi významným faktorom, ktorý nesmie byť prehliadnutý a musí sa nevyhnutne čo najskôr riešiť. Na názor maloletého dieťaťa súd prihliada práve s ohľadom na jeho rozumovú a citovú vyspelosť. Nemožno pripustiť, aby sa prihliadalo výlučne na názor maloletého dieťaťa bez zreteľa na všetky zistené skutočnosti. Je nevyhnutné vo veci získať objektívne podklady a poznatky (najmä znaleckými posudkami, odbornými vyjadreniami), ktoré pri rozhodovaní všeobecných súdov umožnia dosiahnuť spravodlivú rovnováhu.“.

20. Dovolací súd upriamuje na skutočnosť, že podľa čl. 12 ods. 1 a 2 Dohovoru o právach dieťaťa, štáty, ktoré sú zmluvnou stranou Dohovoru, zabezpečujú dieťaťu, ktoré je schopné formulovať svoje vlastné názory, právo tieto názory slobodne vyjadrovať vo všetkých záležitostiach, ktoré sa ho dotýkajú, pričom sa názorom dieťaťa musí venovať patričná pozornosť zodpovedajúca jeho veku a úrovni. Dieťaťu sa poskytuje možnosť, aby bolo vypočuté v každom súdnom alebo správnom konaní, ktoré sa ho týka, a to buď priamo, alebo prostredníctvom zástupcu alebo príslušného orgánu, pričom spôsob vypočutia musí byť v súlade s procedurálnymi pravidlami vnútroštátneho zákonodarstva. Niet sporu o tom, že maloleté dieťa má právo vyjadriť samostatne a slobodne svoj názor vo všetkých veciach, ktoré sa ho týkajú. Akékoľvek rozhodnutie, ktoré nezohľadnilo názory dieťaťa alebo im nevenovalo primeranú pozornosť zodpovedajúcu veku a úrovni dieťaťa, upiera dieťaťu možnosť ovplyvniť určenie jeho najlepšieho záujmu (viď uznesenie najvyššieho súdu z 22. júna 2016, sp. zn. 5Cdo/492/2015). Treba ale zdôrazniť, že nie je možné, aby všeobecné súdy stanovisko maloletého dieťaťa bez ďalšieho prevzali a aby založili svoje rozhodnutia iba na jeho prianí a nie na starostlivom a komplexnom posudzovaní jeho záujmov (rozsudok ESĽP vo veci C. proti Fínsku zo dňa 9. mája 2006 č. 18249/02, body 57. - 59.).

21. Dovolací súd už opakovane (pozri rozhodnutia sp. zn. 5Cdo/138/2021, či 5Cdo/141/2021) v tejto súvislosti poukazuje aj na zásadnú skutočnosť, že je chybou, ak sa stotožňuje názor (prianie) maloletého s pojmom „záujem dieťaťa“. V prípade, ak sa rodičia nevedia dohodnúť na úprave práv a povinností k ich maloletým deťom, je to práve všeobecný súd, komu prináleží vyhodnotiť obsah pojmu najlepšie záujem dieťaťa v kontexte individuálnych okolností toho ktorého prípadu (uznesenie Ústavného súdu SR zo 16. apríla 2020 sp. zn. I. ÚS 162/2020). Z rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že v konaní si vypočul názor dieťaťa, ktorý následne vyhodnotil práve v kontexte prejednávanej veci.

22. Ťažiskovou námietkou dovolania bolo to, že odvolací súd nepostupoval v súlade s § 44 a § 46 CSP a v rozpore s § 38 ods. 2 CMP. Dovolateľka namietala, že výsluch maloletej sa vykonal v prítomnosti len predsedníčky senátu a kolíznej opatrovníčky. K uvedenému najvyšší súd uvádza, že právo dieťaťa vyjadriť svoj názor je veľmi úzko prepojené s ochranou jeho najlepšieho záujmu, ktorý je možné vyhodnotiť práve prostredníctvom toho, čo dieťa vyjadrí. Treba uviesť aj to, že vyjadrený názor nemusí byť vždy v záujme dieťaťa a dieťa nemusí vedieť vyhodnotiť, čo je v jeho najlepšom záujme. Preto tieto dve zložky musia byť navzájom konfrontované, a to aj v kontexte práva na nediskrimináciu, práva na život, ochranu súkromia, ochranu rodinného života. Otázka posudzovania spôsobilosti dieťaťa je náročná odborná otázka a právne predpisy neurčujú konkrétne, ale len všeobecné determinanty, ktoré súd vyhodnotí a podľa ktorých posúdi schopnosť maloletého vyjadriť svoj názor. Pre riadnu implementáciu čl. 12 Dohovoru by súdy mali pri realizácii participačných práv vychádzať z predpokladu, že dieťa je schopné vytvárať si vlastné názory a tieto aj vyjadriť. Treba zdôrazniť, že proces realizácie priameho zisťovania názoru maloletého dieťaťa je potrebné odlišiť od výsluchu maloletého. Výsluch účastníka (strany sporu v sporovom procese), resp. výsluch svedka, sú druhy dôkazných prostriedkov a slúžia na získanie právne relevantných poznatkov pre podklad rozhodnutia vo veci, a to v sumáre ostatných dôkazných prostriedkov. Aj napriek skutočnosti, že absentuje osobitne upravený procesný postup pri vykonávaní týchto dôkazných prostriedkov, pri ktorej sa realizuje výsluch osoby (aj keď s rozdielnym procesným postavením), ak ide o maloletého, treba zdôrazniť, že súd by mal vykonávať procesné úkony v zmysle základných zásad Civilného mimosporového poriadku a vo vzťahu k dieťaťu zabezpečiť zachovanie všetkých garancií na účinný prístup k spravodlivosti, s využitím neformálnosti, tak aby podkladom rozhodnutia bol skutočný stav veci. Zisťovanie názoru maloletého dieťaťa preto možno považovať za procesný úkon sui generis. Pre eliminovanie negatívnych okolností, stresových alebo iných faktorov, ktoré by dieťa mohli neúmerne zaťažovať, treba pri spôsobe zisťovania názoru maloletého zvoliť osobitný postup, ak je to s ohľadom na vek dieťaťa opodstatnené. Nosným princípom by mal byť princíp neformálnosti, a to vo vzťahu nie len k neformálnemu oblečeniu sudcu, ale aj vo vzťahu k priestoru, kde sa zisťuje názor dieťaťa alebo vo vzťahu k spôsobu komunikácie. Z uvedeného je zrejmé, že je na samotnom súde, aké zvolí prostriedky na to, aby si vypočul názor dieťaťa a je následne na úvahe súdu, ako ďalej zhodnotí dieťaťom uvádzané skutočnosti a z rozhodnutia odvolacieho súdu je zrejmé, čo nepopiera ani dovolateľka vo svojom dovolaní, že súd názor dieťaťa vypočul a to v neformálnej rovine, zodpovedajúcej veku dieťaťa.

23. Dovolateľka vo svojom dovolaní namietala, že nesprávne právne posúdenie odvolacím súdom, keď uprednostnil právo otca na styk s maloletou a tiež nesprávne právne posúdenie odvolacím súdom, keď vo výroku potvrdil výroky II. a III. súdu prvej inštancie. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že dovolateľ sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožňuje a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jeho predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolateľka so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

24. K námietkam matky týkajúcich sa nedostatkov odôvodnenia dovolaním napadnutého (rozhodnutie odvolacieho súdu je krátke, príp. že súd dospel k záverom, ktoré ani jedna zo strán neuvádzala) rozsudku odvolacieho súdu treba uviesť, že právo na istú kvalitu súdneho konania, ktorého súčasťou je aj právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v sebe zahŕňajú aj právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/2006). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový (skutočný) stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nepopierajú zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces, nie sú svojvoľné, neudržateľné ani prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojej judikatúre opakovane zdôraznil, že nezávislosť rozhodovania všeobecných súdov sa má uskutočňovať aj v ústavnom a zákonnom procesnoprávnom rámci, ktorý predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí rovnako ako závery, ku ktorým na ich základe dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd musí súčasne vychádzať z materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (IV. ÚS 1/2002, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09, I. ÚS 501/11). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II. ÚS 76/07, obdobne Kraska c/a Švajčiarsko z 29. apríla 1993, Séria A, č. 254-B, str. 49, § 30). Inak povedané, judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby na každý argument účastníka konania, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamena, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07).

25. Odvolací súd sa dostatočným spôsobom vyjadril aj k nevykonaniu dôkazu (znalecké dokazovanie z odboru psychológie), keď uviedol (nielen dovolaiteľkou uvádzané skutočnosti), že „To, že medzi rodičmi existuje vzájomná nevraživosť a konflikty, do ktorých je vtáňované veľakrát aj samotné maloleté dieťa ešte neznamena, že by súd prvej inštancie musel nariadiť znalecké dokazovanie z odboru psychológie na to, aby mohol byť realizovaný styk s maloletým dieťaťom.“ (z bodu 33. rozhodnutia krajského súdu).

26. Vo svetle uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že rozsudok odvolacieho súdu napadnutý dovolaním matky spĺňa kritériá pre odôvodnenie rozhodnutia v zmysle § 220 ods. 2 CSP, preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľný, neodôvodnený, či zjavne arbitrárny (svojvoľný). Odvolací súd vo výrokoch II. a III. potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1, 2 CSP. Z odôvodnení rozhodnutí obidvoch súdov nižších stupňov, chápaných v ich organickej jednote ako celok (I. ÚS 259/2018) je dostatočne zrejmé, z ktorých skutočností a dôkazov súdy vychádzali, akými úvahami sa riadil súd prvej inštancie, ako ich posudzoval odvolací súd a aké závery zaujal k jeho právnemu posúdeniu. V odôvodnení napadnutého rozsudku odvolací súd prijaté rozhodnutie náležite vysvetlil. Odôvodnenie jeho rozsudku zodpovedá aj základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia, vyplýva z neho vzťah medzi skutkovými zisteniami aj úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. V hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť. Odvolací súd sa primerane dostatočným spôsobom vysporiadal s relevantnými odvolacími námietkami otca maloletých detí. Argumentácia odvolacieho súdu je koherentná a jeho rozhodnutie konzistentné. Závery, ku ktorým odvolací súd dospel sú prijateľné pre právnickú aj laickú verejnosť. Dovolaiteľ pripomína, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní

nemusi odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Dovolateľka v dovolaní neuvádza relevantné skutočnosti, ktoré by neboli zistené a vyhodnotené v základnom konaní.

27. Najvyššiemu súdu neuniklo pozornosti, že 21. mája 2025 Okresná prokuratúra Košice II. oznámila vstup do konania. Toto oznámenie bolo súdu prvej inštancie doručené po rozhodnutí odvolacieho súdu a pred podaním dovolania. Dovolateľka v rámci príloh k dovolaniu doručila upovedomenie o vybavení podnetu, resp. že tento podnet bol postúpený trestnému úseku prokuratúry, tieto skutočnosti však nie sú predmetom dovolacieho konania.

28. Nad rámec vyššie uvedeného sa žiada najvyššiemu súdu poukázať na špecifickosť spoločenských vzťahov, ktoré sú predmetom konania. Ide o veľmi citlivé vzťahy medzi rodičmi a maloletými, do ktorých by zo strany štátnych orgánov malo byť zasahované čo najmenej, čo vyplýva ako z povahy týchto rodinných vzťahov, tak z povahy samotnej štátnej moci. O to viac je treba apelovať na oboch rodičov, aby sa snažili dosiahnuť dohodu o ďalších podmienkach výchovy svojho dieťaťa prirodzenou cestou, aby ich komplikovaným vzťahom nebola poškodená ich dcéra, ktorá má k oboom rodičom citový vzťah (5Cdo/168/2021).

29. Najvyšší súd pripomína, že rozhodnutia všeobecných súdov o úprave práv a povinností k maloletým deťom nemajú povahu rozhodnutí „absolútne konečných“, a teda nezmeniteľných, ako vyplýva i z ustanovenia § 26 ZR, ktorý zmenu rozhodnutia podmieňuje „zmenou pomerov“. Uvedené platí tým skôr, pokiaľ súdy svoje rozhodnutia zakladajú na okolnostiach, zmena ktorých je v budúcnosti predvídateľná či aspoň reálne možná.

30. Vzhľadom na uvedené považoval dovolací súd námietky matky maloletej z hľadiska prípustnosti a dôvodnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP za neopodstatnené.

31. So zreteľom na všetko vyššie uvedené dovolací súd dovolanie matky podľa § 420 písm. f) CSP odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

32. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

33. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.